

เทศน์งานคล้ายวันเกิดหลวงปู่เทสก์ ณ วัดหินหมากเป้ง หนองคาย
เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๓๘

ปฏิบัติให้รู้ความจริง

นมโ ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส (๓ ทน)

ชาติปิ ทุกฺขา ชราปิ ทุกฺขา มรณมฺปิ ทุกฺขํ อริยสจฺจํ ทุกฺขํ นตฺถิ อชาตสฺส ตสฺสชาติ.

วันนี้คล้ายกับวันเกิดของท่านอาจารย์เทสก์เราซึ่งเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทร และได้มรณภาพผ่านไปแล้ว นี่เป็นเครื่องประกาศให้เราทั้งหลายที่อยู่ในที่นี้ก็ดี ไม่ได้อยู่ในที่นี้ก็ดี ได้ทราบทั่วกันว่า เรื่องความเกิดกับความตายนี่เป็นของคู่กันมาตั้งแต่เดิม และไม่ว่าใครจะได้ธรรมเหล่านี้เป็นคู่ตลอดไปถ้ายังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร ดังที่ยกขึ้นเป็นกระชู้เบื้องต้นนั้นว่า ชาติปิ ทุกฺขา ความเกิดก็เป็นความทุกข์ประเภทหนึ่ง ชราปิ ทุกฺขา ความแก่ก็เป็นความทุกข์ประเภทหนึ่ง มรณมฺปิ ทุกฺขํ ความล้มหายตายจากก็เป็นความทุกข์ประเภทหนึ่ง ทุกฺขํ นตฺถิ อชาตสฺส นอกจากไม่เกิดเท่านั้นจึงไม่มีทุกข์ ที่ว่า ทุกฺขํ นตฺถิ อชาตสฺส เป็นเครื่องรับรองยืนยันว่า ผู้ที่เกิดทั้งหลายนี้ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นกองทุกข์ เกิดมาแล้วเสือกคลานทะเยอทะยานยุ่งเหยิงวุ่นวายทั่วโลกดินแดน ไม่ว่าโลกเขาโลกเรา ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคล เป็นเหมือนกันหมด

โลกนี้จึงเหมือนกับโลกกองไฟกองไฟเผาไหม้อยู่ทุกรูปทุกกาย ทั้งหญิงทั้งชาย ทั้งสัตว์ทั้งบุคคลไม่ว่าหน้า ท่านประกาศให้เราทั้งหลายได้ทราบโทษของมันว่าเป็นอย่างนี้ และประกาศคุณอันประเสริฐให้เราทั้งหลายทราบด้วยว่า การไม่มาหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงเกิดแก่เจ็บตายอันเป็นเรื่องแบกกองทุกข์นี้เสียเท่านั้น เป็นความสุขอันยิ่งใหญ่ หรือว่าทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด ผู้ที่ไม่มาเกิดถือกำเนิดเป็นเราเป็นท่าน ให้ได้รับความทุกข์ความทรมานอยู่ทั่วดินแดนนี้ ผู้เหล่านี้ไม่ตาย ผู้เหล่านี้ไม่ได้รับความทุกข์

การแสดงธรรมก็ขอความกรุณาจากบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ในระยะนี้วัยนี้แล้วไม่เหมือนแต่ก่อน เทศน์หลงหน้าหลงหลังจำไม่ได้ บางทีเทศน์ไปแล้วไม่ทราบว่าจะลงตรงไหน วกหน้าวกหลังหลงหน้าหลงหลังไปอย่างนั้น จึงขออภัยว่าตรงไหนที่พอยึดได้ก็กรุณายึดไป ส่วนไหนที่ขาดวรรคขาดตอนไปก็ปล่อยทิ้งไปเสีย อันนี้จะเป็นการเหมาะสมกับการฟังเทศน์อยู่ในเวลานี้ของผู้เทศน์ซึ่งอยู่ในวัยนี้

วันนี้ได้พูดถึงเรื่องความเกิดแก่เจ็บตายและความไม่เกิด ให้บรรดาท่านผู้ฟังทั้งหลายทราบ เฉพาะอย่างยิ่งนักบวชของเราเป็นความสำคัญมากอย่างยิ่ง เพราะนักบวชบวชมาเพื่อความเห็นภัยเห็นทุกข์ทั้งหลาย ซึ่งมีอยู่ในโลกนี้ในตัวของเรา ให้ได้ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติกำจัดกิเลส ซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับความทุกข์ความทรมานนี้ ออกโดยลำดับ ความโลภก็เป็นสาเหตุให้เกิดความทุกข์ประเภทหนึ่ง โลภมากเท่าไรก็

ยิ่งมีความทุกข์มากตื่นมากวุ่นวายมาก เป็นความทุกข์ความลำบากมาก ความโกรธก็เหมือนกัน ความฉุนเฉียวเมื่อไม่ได้ใจหวังก็เกิดความโกรธแค้น พอฆ่า-ฆ่าเอาพอตี-ตีเอาตามอารมณ์ของใจ

ราคะตัณหาเป็นตัวสำคัญ ทำสัตว์โลกทั้งหลายให้วุ่นวายเดือดร้อนไปทั่วโลก ดินแดน ก็เพราะราคะตัณหาเป็นตัวสำคัญมาก มีอยู่กับทุกผู้ทุกคนทั้งหญิงทั้งชายทั้งสัตว์เดรัจฉานไม่เลือกหน้า ตัวนี้เป็นเจ้าอำนาจวาสนาครอบครองหัวใจสัตว์โลกให้ดิ้นรนมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งอื่นใด นักบวชของเราจึงควรพิจารณาส่วนนี้ให้มาก ดังที่พระพุทธเจ้าท่านทรงสั่งสอนไว้ว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นั่นคือภูเขาทั้งลูกอันใหญ่หลวงเต็มอยู่ในสัตว์ในบุคคล หลงกันทั้งนั้น หลงผมหลงขนหลงเล็บหลงฟันหลงเนื้อหลงหนังหลงกระดูกหลงไปหมด นี่จึงเรียกว่าภูเขาทั้งลูกสู้ไม่ได้ ภูเขาทั้งลูกไม่มีใครไปหลงเขา แต่ภูเขาภูเรานี้หลงกันทั้งนั้น จะไปไหนก็ไปไม่รอดเพราะอำนาจกิเลสตัณหา ราคะความรักความชอบ ความดิ้นรนกระวนกระวายกวัดแกว่งภายในจิตใจจุดลากมาให้อยู่ในเงื้อมมือของมันจนได้ ผู้บวชไปไม่รอดก็เพราะอันนี้เอง

วันนี้ขอทำหน้าที่เป็นหลวงตา เทศน์ให้บรรดาลูกหลานนักบวชทั้งหลายฟัง เพราะหลวงตาก็เคยผ่านมาพอประมาณในการบวช จนกระทั่งอายุถึงปูนนี้แล้ว ให้ลูกหลานทั้งหลายได้ทราบว่าการบวชนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย และไม่ใช่บวชเล่น ๆ บวชเป็นประเพณี บวชหนีสงสารจริง ๆ บวชด้วยความเสียสละ ละกิเลสละความโลภความโกรธ ความหลงราคะตัณหาจริง ๆ จึงควรเห็นความสำคัญในหลักธรรมหลักวินัยที่ท่านแสดงเอาไว้

เฉพาะยาแก้โรคราคะตัณหา นั่นคือ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ วิชานี้เป็นวิชาชั้นเอกใครเรียนจบนี้ได้แล้ว คำว่าเรียนจบไม่ได้เรียนด้วยความจำเฉย ๆ ดังที่อุปัชฌาย์ท่านสอนว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นั่นเป็นภาคปริยัติท่านสอนให้เราจำ แล้วเป็นภาคปฏิบัติ เกสาเป็นยังไง โลมาเป็นยังไง นขา ทันตา ตโจเป็นยังไง เอาไปคลี่คลายดูสิ่งเหล่านี้ให้เห็นอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนในสัตว์ในบุคคลในหญิงในชาย จะไม่พ้นจากความเป็นอย่างนี้ด้วยกัน ดูให้เห็นชัดเจนแจ่มแจ้งตามเป็นจริงแล้ว ความกำหนดยินดีทั้งหลายจะค่อยคลายตัวออกมา ความดิ้นรนกวัดแกว่งก็จะค่อยเบาตัวลงไป สงบลงเสียบลงไป

ความกระวนกระวายภายในจิตใจ ตัวนี้เป็นตัวสำคัญมาก ทำลายจิตใจของโลก จนกระทั่งถึงให้กายห้วนไหวไปด้วยก็เพราะอันนี้เอง ผู้ปฏิบัติหลักธรรมหลักวินัยตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง ก็คือนักบวชของเรา เพราะฉะนั้นขอให้พระลูกพระหลานทั้งหลายนำไปประพฤติปฏิบัติ ด้วยอำนาจแห่งธรรมที่กล่าว ๕ ข้อนี้เป็น

ย่อ ๆ คือ เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ นี่เป็นธรรมที่สำคัญมาก ใครได้อ่านใครได้คลี่คลายใครได้ปฏิบัติตามหลักธรรม ๕ ประการนี้แล้วจะทะลุปรุโปร่งไปหมด ไม่มีติด ไม่มีข้องอะไรเลย

ภูเขาทั้งลูกผ่านไปได้สบาย แต่ภูเรานี้ผ่านยากนะ ภูเราคือตัวของเรา ผมของเรา ขนของเรา เล็บของเรา ฟันของเรา เนื้อหนังมังสาของเรา ร่างกายของเรานี้ผ่านยาก ไม่มีใครสนใจจะผ่านด้วยเพราะเป็นของที่ผ่านยาก แต่คำว่ายากนั้นต้องเป็นผู้ได้ผ่านแล้วถึงจะรู้ว่ายากกว่าง่าย ผู้ไม่ผ่านและผู้ไม่สนใจจะผ่านนั้นไม่รู้ ไม่เข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้มีความหนักแน่นขนาดไหนในธรรมของพระพุทธเจ้าที่สอนให้เป็นอาวุธอันสำคัญ เพื่อปราบปรามมารทั้งหลาย คือ ราคะตัณหาเป็นต้น โลกไม่เห็นความสำคัญของสิ่งเหล่านี้ ถ้าไม่ได้นำออกสนามขึ้นเวทีรบกันด้วยภาคจิตตภาวนาเสียก่อนเราอย่าด่วนคุย จะเรียนรู้ขนาดไหนก็ตามเพียงความจำเฉย ๆ แก้กิเลสไม่ได้ ขอให้ลูกหลานทั้งหลายทราบเอาไว้อาจเอาไว้

นี่หลวงตาบวักก็เรียนมาเหมือนกัน โลกทั้งหลายได้ตั้งชื่อให้เป็นมหา หลวงตาบวักเรียนแล้วก็ยังต้องไปปฏิบัติฟัดกันอยู่บนเวทีในป่าในเขาพอได้รู้เรื่องราวกันบ้างว่า สิ่งเหล่านี้แก๊ยากที่สุด สู้ยากที่สุด ไม่มีอะไรที่จะแก๊ยากยิ่งกว่าราคะตัณหา ต้องเอา เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ นี้ติดแนบกับสติกับปัญญา ฟาดกันลงไปหั่นแหลกกันลงไป ไม่มีวันมีคืนยืนเดินนั่งนอนเว้นแต่หลับเท่านั้น จึงจะผ่านไปได้เป็นวรรคเป็นตอน ไม่เช่นนั้นไปไม่รอดจริง ๆ อันนี้หนาแน่นมากแก๊ยากมากกว่ากิเลสประเภทใด ๆ

โลกที่มากเกิดขึ้นเพราะอำนาจแห่งราคะตัณหาที่เท่านั้นพาให้เกิด ไม่มีสิ่งอื่นใดพาให้เกิด อวิชชาปุจฉยา สงขาราค คืออวิชชาเป็นพื้นฐานที่จะให้สัตว์ทั้งหลายเกิด ตัวราคะตัณหาเป็นผู้ออกหน้าออกตาเป็นผู้ออกสนามรบ เวลาปฏิบัติจริง ๆ แล้วเราถึงจะทราบได้ว่าอวิชชาเป็นยังไง ราคะตัณหาเป็นยังไง อวิชชาปุจฉยา สงขาราค สงขารปุจฉยา วิญญาณ เป็นยังไงถึงจะรู้ในวงปฏิบัติของตัวเอง ขึ้นเวทีแล้วค่อยรู้ เพียงเราเรียนจำเฉย ๆ ไม่ว่าจะท่านว่าเรา จำได้แต่ชื่อ ชื่อของกิเลสนั้นจำได้ มากน้อยเพียงไรจำได้ทั้งนั้น แต่กิเลสไม่ได้ถลอกปอกเปิก มีหน้าขำยังพอกพูนความสำคัญมันหมายความว่า ตนเรียนรู้ได้มากได้น้อยฉลาดแหลมคมเข้าไป เป็นทิวี่มานะขึ้นมากภายในจิตใจ กลายเป็นกิเลสขึ้นมาซ้ำสองอีกเราก็ไม่รู้ได้

แต่เมื่อเวลานำธรรมมี เกสา โลมาเป็นต้นนี้ไปปฏิบัติ พิจารณาให้เห็นตามความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ว่าเกสาเป็นยังไง ดูให้ดีเกสาของเราก็มี แปลว่า ผม อยู่ในตัวของเราก็มี ผมหงอกก็มี ผมชายก็มี เป็นยังไงว่าสยว่างามตรงไหน ตกกลงไปใส่ภาชนะแล้วไม่เห็นใครพอใจรับประทาน เห็นแต่จิตเกิดความสะดวกสะเอียนไป

หมดนั้นแหละ เพราะอะไรถึงเป็นพิษไปแบบนี้ ถ้าเป็นของสวยของงามเป็นของดีจริง ๆ ก็กินมันหมดทั้งผมนั้นซิ ผมงอกในถ้วยในงานไม่ต้องไปหาอาหารที่ไหนมากิน กินแต่ผมนี้ก็พอแล้วเพราะเราชอบผม

แต่นี้กินไม่ได้ ผมก็กินไม่ได้ เล็บก็กินไม่ได้ ฟันก็กินไม่ได้ ฟันก็คือกระดูกอันหนึ่งที่อยู่ในปากเรียกว่าฟันเฉย ๆ เป็นกระดูกนั้นแหละ หนังกี่หุ้มห่ออยู่นี้ พิจารณาซิ ถ้าหากว่าสิ่งเหล่านี้เป็นของดีของดีจริง ๆ อะไรหลุดลอยจากนี้ไปตกลงในภาชนะกินให้หมด เราอย่าปล่อยมันไว้เพราะเรารักมันเราชอบมัน แต่มันเราก็กินไม่ได้ กลับรังเกียจหรือเกลียดไปอีกหลายชั้นหลายตอนเพราะสิ่งเหล่านี้ มันตลบตะแลงหลายด้านหลายทางเรื่องของกิเลสหลอกคน ให้เราทำตัวของเราใน เกสา โลมา นี้ให้แนบสนิท พินิจพิจารณาให้ดี

เวลานี้ศาสนาค่อยหย่อนเข้ามา จากผู้ปฏิบัติผู้รักษาศีลรักษารธรรมทั้งหลายโดยลำดับ ขอให้ลูกหลานทั้งหลายทราบเอาไว้ มันเรียวแหลมเข้ามาที่กายวาจาใจความประพฤติของเราทั้งหลาย หน้าที่การงานแทนที่จะเป็นไปตามการชำระกิเลสสะสางกิเลส กลับกลายเป็นหน้าที่การงานเพื่อสั่งสมกิเลสให้มากมูนขึ้นภายในจิตใจ นี่เรียกว่ากิเลสแทรกธรรม กิเลสตีตลาดตีเข้าไปหมดในบ้านในเรือนในวัดในวา เฉพาะอย่างยิ่งในวัดนั้นแหละตีมากกว่า อันนี้เป็นสถานที่ชำระกิเลส เป็นสถานที่สะอาดสวางหาธรรม แต่แล้วก็ไม่พ้นกิเลสเข้าไปตีตลาดกอบโกยเอาไม่ได้แหละ มีแต่กิเลสไปตีตลาด มีงานที่ไหน ๆ งานนั้นได้เท่าไรงานนี้ได้เท่าไร นี่ละคือกิเลสแทรกธรรมแทรกอย่างนี้ กิเลสตีตลาดตีอย่างนี้ ดูเอาถ้าอยากรู้ หูตามีทุกคน

ตามหลักของพระพุทธเจ้าแล้วไม่ได้เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ เป็นเพียงปัจจัยเครื่องอาศัยเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนใหญ่ท่านให้ระมัดระวังรักษาเอาอย่างมากมาย ดังเราทั้งหลายได้เห็นแล้วในพระวินัยของพระเป็นอย่างไร ในธรรมชาตินั้นท่านเข้มงวดกวดขันอย่างไรบ้าง ถึงขนาดที่ต้องสละในท่ามกลางสงฆ์เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร นั่นละท่านให้เห็นภัย เมณฑกเศรษฐีต่างหากเป็นผู้ขออนุญาต พระพุทธเจ้าจึงทรงอนุญาตไว้ด้วยความมีข้อแม้ ให้ถือเป็นการจำเป็นเพียงกับปิยภณฑที่ไม่จำเป็นในเงินในทอง อายินดีในเงินในทอง ถ้ายินดีอย่างนี้แล้วปรับโทษปรับอาบัติอีก นั่นท่านเด็ดขาดอย่างนี้

นี่เรามาชำระกิเลสสะสางกิเลส เดียวนี้กลายเป็นมาสั่งสมสิ่งเหล่านี้เข้ามาภายในจิตใจ ไปที่ไหนโลกเดือดร้อน วัดเดือดร้อนก็เพราะสิ่งเหล่านี้แหละ รบราฆ่าฟันกันต่าง ๆ ก็เพราะสิ่งเหล่านี้มันสำคัญมันมีอำนาจมาก ใจหลังลายจำกันได้ไหม เมื่อมันได้เข้าครอบหัวใจแล้วไม่ว่าใจพระใจเณรดินดีดีไปตาม ๆ กันหมด แม้ที่สุดพระในวัดก็ทะเลาะกันเพราะความได้ความเสียกับสิ่งเหล่านี้ ความสนใจกับสิ่งเหล่านี้มากกว่าอรอด

กว่าธรรมก็ทะเลาะกันได้ ถ้าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้หนักอยู่ในจิตใจจะมาทะเลาะกันอะไร เหตุผลมีอยู่เรื่องราวมีอยู่ แก่ไขตัดแปลงกันไปตามเรื่องตามราวให้ถูกต้องตามเหตุผล แล้วก็สงบไปเท่านั้นเอง แต่นี่เพราะอะไร เพราะจิตใจนี้แหละตั้งจมอยู่ในธรรมชาติ อันนั้นแหละไม่ยอมถอน มันจะเอาให้ได้ ๆ อยากรู้ได้เท่านั้นแล้วอยากได้เท่านั้น เลยกลายเป็นนักสังฆเศรษฐีเงินไปไม่ใช่เป็นเศรษฐีธรรม มันเสียไปอย่างนี้

เวลานี้ศาสนาของเราจมลงไป ๆ เพราะไอ้หลังลายนี้เข้าเหยียบย่ำทำลาย อำนาจแห่งความโลภมันดึงมันดูด ต่างอันต่างดึงต่างดูดกันก็พันเป็นอันเดียวกันศีลธรรมเลยไม่มอง จะมองเห็นแต่สิ่งเหล่านี้ทั้งนั้น บวชเข้ามาแทนที่จะสละกิเลสกลับกลายเป็นสังฆกิเลสเข้ามาอย่างใหญ่โต มีอายุพรรษามากเท่าไรยิ่งสั่งสมสิ่งเหล่านี้เป็นมหาเศรษฐีเงินมากกว่าธรรมไปเสียอีก จึงขอให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายที่บวชมาแล้ว ให้พิจารณาว่าสิ่งเหล่านี้เป็นภัยอย่างไรบ้าง ถ้าตั้งใจปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์แล้ว ให้เห็นสิ่งเหล่านี้เป็นภัยอย่างกังวลอย่างยุ่งเหยิงวุ่นวายกับมัน ความทะเลาะเบาะแว้งก็อยู่ที่ตรงนี้เอง ความแย่งลาภแย่งผลกันก็คืออันนี้เองเป็นตัวเหตุ ๆ มีแต่ความโลภ มันเป็นอยู่ในหัวใจนั้นแหละไม่เป็นอยู่ที่อื่น มองดูเผิน ๆ ก็รู้พอรู้ว่าพระเณร แต่มองดูภายในมีแต่เรื่องนรกอเวจีเต็มหัวใจนั้นซึที่นำสลดสังเวชเอามากมาย

พวกเราทั้งหลายให้ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติกำจัดกิเลส ความโลภเป็นกิเลสประเภทหนึ่งให้ทราบมันและพยายามกำจัด ความโกรธก็เป็นกิเลสประเภทหนึ่งให้พยายามกำจัดมัน ยิ่งระคะตึกด้วยแล้วยิ่งเป็นกิเลสตัวภัยอันสำคัญ ไม่มีวันมีคืนมีปีมีเดือนแสดงได้ตลอดเวลา ธรรมชาตินี้เป็นสิ่งที่ร้ายแรงมาก ที่พาสัตว์ให้เป็นบ้าอยู่เวลานี้ก็เพราะอันนี้เอง ท่านกล่าวไว้ว่าวิชาปจฺจุยา สงฺขารา อวิชาทำให้เกิดสังขารสังขารก็พวกร่างกายของเรานี้วิชาพาให้เกิด ๆ แต่เวลาเกิดแล้วอะไรพาให้ทำงาน ก็คือระคะตึกนี่เป็นตัวทำงานมากที่สุด เวลาทำงานแล้วผลเกิดขึ้นมีแต่ความทุกข์ ความทรมาน และเกิดแล้วเกิดอีกตายแล้วตายอีกอยู่อย่างนั้นซ้ำ ๆ ซาก ๆ ก็เพราะอำนาจแห่งระคะตึก

เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนก็พระอนาคามีท่าน เมื่อสังหารธรรมชาติระคะตึกนี้สิ้นเสร็จลงไปแล้วท่านไม่วกเวียนกลับมาเกิดเพราะไม่มีสิ่งดึงดูด หมดความดึงดูด อันนี้แลดึงดูดโลกทั้งหลายให้เหนียวแน่นมันคงอยู่กับโลก หันหน้าเข้าสู่โลก หันหน้าเข้าสู่กิเลส หันหลังให้ศีลให้ธรรม ไม่ได้มองดูศีลธรรมว่าเป็นอย่างไร มองดูตั้งแต่จะได้จะเอา มีแต่ความอยากความทะเยอทะยาน ตาก็อยาก หูก็อยาก จมูกก็อยาก ลิ้น กาย ใจอยากทั้งนั้น มีแต่ความอยากดูอยากรู้อยากเห็นอยากได้ยินได้ฟัง ความอยากเหล่านี้

เป็นไปด้วยอำนาจของกิเลสตัณหาที่ทั้งนั้น แล้วเวลาผลของมันก็มีแต่ชนทุกข์เข้ามาเต็มหัวใจเรา แล้วความสุขจะมีมาจากไหน

นักบวชนั้นแหละเป็นความสุขมากกว่าฆราวาสทางด้านจิตใจ เพราะมันดีมันดีติดอยู่ในหัวใจ กิริยามารยาทภายนอกดูก็น่าดูว่าเป็นพระเป็นเณร แต่ความดีความดีติดภายในใจด้วยอำนาจของกิเลสราคะตัณหาที่มันผัดมันโผนอยู่ใน มันจะเอาให้เป็นให้ตายจริง ๆ เราไม่ทราบเฉย ๆ ความจริงมันเป็นทุกข์อย่างนี้แหละเรื่องอำนาจของกิเลสราคะตัณหา พระพุทธเจ้าจึงสอนให้ชำระ ในโลกนี้มีกิเลสเท่านั้นเป็นภัยต่อจิตใจของสัตว์โลก ให้เกิดแก่เจ็บตายหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปอยู่ไม่หยุดไม่ถอยไม่มีสิ่งใด เมื่อทำความโลภให้หมอบราบไปหมด ความโกรธหมอบราบไปหมด ราคะตัณหาหมอบราบไปหมด อวิชชาหมอบราบไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรเป็นข้าศึกศัตรูในหัวใจของผู้ที่กิเลสทั้งหลายหมอบราบแล้วนั้นเลย

เช่นหัวใจพระพุทธเจ้า หัวใจพระอรหันต์ท่าน เป็นหัวใจที่กิเลสหมอบราบไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่ในเลย นั่นแหละท่านว่าบรมสุข หรือ นิพพาน ปรหม์ สุข นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง เป็นสุขเพราะกิเลสไม่ได้มาแสดงตัว มันหมอบราบไปหมดแล้ว นอกจากนั้นเป็นยังงี้ชาติปี ทุกขชาติ พังชี่ พอเริ่มว่าเกิดเป็นความสุขแล้ว ทุกข์มากทุกข์น้อยตื่นไปแล้ว ชาติปี ทุกขชาติ ชราปี ทุกขชาติ เวลาแก่คร่ำคร่าชรามาก็เป็นทุกข์โดยลำดับลำดับดา มรณมุข ทุกข์ เวลาจะตายก่อนจะตายก็ติดก็ตื่นจนทั้งเนื้อทั้งตัวไม่ได้สติตั้งทุกข์มากขนาดนั้น นี่ถ้าตั้งรูปตั้งนามขึ้นมาแล้วเป็นอย่างนี้

จึงมีภษิตตรัสข้านั้นอีกว่า ทุกข์ นตฺถิ อชาตสฺส การไม่เกิดนั่นแหละทุกข์จึงไม่มี คือท่านผู้กิเลสหมอบราบแล้วตั้งพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน นั่นคือท่านผู้ที่กิเลสหมอบราบแล้วไม่มีทุกข์ใดมาเกิด ชาติปี ทุกขชาติ ก็ไม่มี ชราปี ทุกขชาติ ก็ไม่มี มรณมุข ทุกข์ ก็ไม่มี มีแต่ ทุกข์ นตฺถิ อชาตสฺส ทุกข์ไม่มีสำหรับท่านผู้ไม่เกิดท่านเป็นอย่างนั้น

วันนี้มีโอกาสมาแสดงธรรมทั้ง ๆ ที่ป่วยไม่สบายก็ได้อุตสาหามา มาเพื่อพี่น้องลูกหลานทั้งหลายได้ยินได้ฟัง หลวงตาบัวก็แก่มากแล้วเวลานี้ ก็เดินตามหลังกันไปมีท่านไปวันนี้เราไปวันหลังวันต่อไปก็ได้ ไม่ได้ไปทางอื่นกันละ เดินตามหลังกันนี้ วันนี้มีโอกาสบ้างเล็กน้อยจึงได้มาแสดงเครื่องระลึกให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ พระเณรลูกหลานทั้งหลายก็ให้รู้เนื้อรู้ตัว อย่าวิ่งเต้นเผ่นกระโดดกับโลกกับสงสารเขา โลกกับโลกมันเป็นอันเดียวกันนั่นแหละ มันดีมันดีดีเพราะความโลภนั่นแหละ คนนั้นจะเอาอย่างนั้นคนนี้จะเอาอย่างนี้แล้วตื่นตื่นกับกิเลสที่มันหลอกลวง มันเป็นไปด้วยความอยากนะ

ความอยากนี้มันอยากอันใดก็ตามจะต้องกวนจิตให้ติดให้ตัน อยากดูก็ดูอยาก
 ได้ก็ดี อยากเห็นก็ดี อยากได้ยินได้ฟังก็ดี ขึ้นชื่อว่าความอยากแล้วมันดึงมันดูดมันจูด
 มันลากให้ไปตามอำนาจของมันจนได้เราจึงเป็นความทุกข์ ถ้าอยู่เฉย ๆ โลกก็ไม่โลก
 ความดึงดูดก็ไม่มี ความโกรธก็ไม่มี ความดึงดูดให้เป็นทุกข์ก็ไม่มี ราคะตัณหาไม่มี
 ความดึงดูดให้เป็นทุกข์ก็ไม่มี แสนสบาย โลกทุกข์โลกลำบากกันขนาดไหนก็ตาม ผู้
 ท่านสิ้นเชื้อที่พาให้เกิดทุกข์เกิดความทรมานไม่มีแล้ว ท่านก็เป็นสุขท่านแสนสบาย
 ธรรมที่ออกมาจากพระพุทธเจ้าผู้แสนสบายนั้นแลเป็นธรรมพ้นโลกเป็นธรรมเหนือโลก
 เรียกว่า โลกุตระธรรม คือธรรมเหนือโลกเหนือสังสาร นำมาสอนพวกเราซึ่งอยู่ในแหล่ง
 แห่งกองทุกข์วัฏจักรวัฏวน วนไปวนมา เกิดแก่เจ็บตายหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปหา
 เกณฑ์หาประมาณไม่ได้

ดังที่ท่านแสดงไว้ในธรรมว่า สัตว์ทั้งหลายย่อมมีกรรมแปลก ๆ ต่าง ๆ กัน
 ประณีตบรรจงต่าง ๆ กันอย่างนี้ คือเกิดแล้วมันไม่แน่นอน เกิดสูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ
 ดอน ๆ เคยเกิดเป็นมนุษย์ก็กลับกลายเป็นสัตว์และกลายเป็นสัตว์นรกเสียก็มี
 มากต่อมากเป็นของไม่แน่นอน ท่านจึงเรียกว่า กัมมํ สุตเต วิภชติ ยทิทํ หีนปฺปณฺธิตํ
 กรรมย่อมจำแนกแจกสัตว์ทั้งหลายให้เป็นไปต่าง ๆ กันหากฎเกณฑ์ไม่ได้ เพราะอำนาจ
 แห่งกรรมของสัตว์ทำเสียเอง เมื่อทำลงไปอย่างใดแล้วผลที่จะพึงได้รับก็เป็นสมบัติของ
 ผู้นั้นเป็นลำดับลำดับ นี่เรื่องความเกิดความตายเป็นของไม่แน่นอนอย่างนี้

ให้เราพยายามสร้างคุณงามความดีอันเป็นธรรมจักร อันหนึ่งเป็นวัฏจักร อัน
 หนึ่งเป็นธรรมจักร คำว่าวัฏจักรคือกิเลสมันหมุนมันเวียนจิตใจ มันหมุนจิตใจของเรา
 ให้เวียนว้ายตายเกิดในวัฏสงสารไม่หยุดไม่ถอย ด้วยอำนาจแห่งความโลภความโกรธ
 ความหลงราคะตัณหา ส่วนธรรมะที่ว่าธรรมจักรนั้นได้แก่การสร้างคุณงามความดี มี
 การรักษาศีล การภาวนา การให้ทาน เสาะแสวงหาคุณงามความดีประจำใจของตนมี
 ไหว้พระสวดมนต์ เหล่านี้ท่านเรียกว่าการสร้างความดี นี่เป็นทางออก นี่เป็นทางจุด
 ลากออกจากวัฏจักรวัฏจักรให้เข้าสู่ธรรมจักรวัฏจักร ถ้าไม่มีคุณงามความดีแล้วใครก็
 ต้องหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงเป็นตายกันอยู่ในสถานที่นี้หาที่ออกไม่ได้แหละ

เกิดแล้วจะให้เบื่อความเกิดไม่มี กิเลสไม่เคยพาใครให้เบื่อความเกิดความตาย
 ความทุกข์ความลำบากความทรมานทั้งหลายกิเลสไม่เคยให้เบื่อ ถ้าหากว่าสัตว์โลกทั้ง
 หลายเบื่อความทุกข์จริง ๆ แล้ว โลกนี้สัตว์ทั้งหลายจะไม่มีมาเกิดจะนิพพานกันไปทั้ง
 หหมด แต่นี้โลกนี้เป็นโลกที่สัตว์ทั้งหลายชอบกันทั้งนั้น ความโลภสัตว์ทั้งหลายก็ชอบ
 ความโกรธสัตว์ทั้งหลายก็ชอบ ราคะตัณหายิ่งชอบมาก นี่เป็นหันหน้าเข้าสู่กองทุกข์แล้ว
 จะไม่มีทุกข์ได้อย่างไร หันหน้าเข้าพินเข้าไฟ ราคาคุคินา โทสคคินา โมหคคินา หัน

หน้าเข้าอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นความทุกข์ในสัตว์ทั้งหลายจึงไม่เว้นแต่ละราย ๆ

ใครจะอยู่แดนใดก็ตาม ขึ้นชื่อว่าความทุกข์นี้ย่อมบีบอยู่ที่หัวใจ จากนั้นมาก็บีบคั้นหรือรัดตัวให้ตื้นให้ตื้นให้ตื้นทางกายทางวาจาทางกิริยามารยาท กระเสือกกระสน กระวนกระวาย เพราะจิตใจมันติดมันตันอยู่ภายใน มันบีบอยู่ภายในให้ต้องเสาะให้ต้องแสวงหา อันนั้นก็เอาอันนี้ก็เอา อะไรก็มีแต่จะเอา ๆ สมหวังบ้างไม่สมหวังบ้าง สุดท้ายก็ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร เรื่องของโลกเป็นเพียงเท่านั้นแหละ มีแต่เกิดกับตาย

แต่ความปรารถนาของโลกนั้นไม่มีสิ้นสุดไม่มีประมาณไม่มีใครเบื่อ ถึงจะเกิดจะตายจะทรมาณมาขนาดไหนก็ไม่เคยมีใครเบื่อ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงเต็มอยู่ในโลก อันไม่เบื่อความทุกข์นี้เต็มไปหมด ผู้ที่เบื่อความทุกข์ได้อย่างแท้จริงก็คือท่านผู้สิ้นกิเลสอาสวะ นั่นละท่านเบื่อกิเลสท่านสิ้นกิเลส ท่านเบื่อทุกข์ท่านสิ้นทุกข์ พวกเราทั้งหลายไม่ได้เบื่อ เบื่อแต่คำพูดเฉย ๆ แต่จิตใจชอบ จึงไม่เบื่อทุกข์ทั้งหลายและให้มีแต่ความทุกข์ความทรมาณอยู่ประจำวันประจำคืน

ทางออกของผู้จะหลุดพ้นจากทุกข์จากวัฏจักรไปได้นี้ สมณะคือนักบวชเป็นที่หนึ่ง ย่นเข้ามาอีกนักปฏิบัติเป็นอันดับหนึ่ง เป็นผู้มั่งคั่งทางอันดีที่สุด เพราะหน้าที่การงานอะไรประชาชนญาติโยมรับรองไว้หมดแล้ว ปัจจัยทั้ง ๔ คือ จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ คิลานเภสัช ยาแก้โรคแก้ภัย อาหารการกิน ที่อยู่ที่อาศัย ปัจจัยเครื่องใช้ต่าง ๆ นี้ประชาชนรับรองไว้หมด ผู้ศรัทธายังมีอยู่มากที่จะสนองหรือส่งเสริมท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เพราะฉะนั้นพระเณรเราซึ่งเป็นนักบวชนี้จึงง่ายมากสะดวกมากกับเรื่องอาหารการกิน เขาให้แต่ของดิบ ๆ ตี ๆ ทั้งนี้แหละมาให้ขบให้ฉัน

เรามีหน้าที่ที่จะบำเพ็ญชำระกิเลสโดยถ่ายเดียว ผู้นี้แหละเป็นผู้ที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ได้ ทำจิตของเราที่วอกแวกคลอนแคลนตื้นตื้นติดอยู่เหมือนลิงร้อยตัวอยู่ในจิตใจนั้น ให้สงบเข้ามาด้วยอำนาจของสมาธิ เมื่อจิตมีความสงบเข้ามาในทางด้านสมาธิแล้วเราก็อธิบายได้ว่าความสุขอยู่ที่ไหน อ้อ สุขอยู่ในสมาธิ สมาธิแท้ที่อยู่ที่ไม่ได้ออยู่ที่ตำรา ตำรานั้นเป็นชื่อของสมาธิ สมาธิที่แท้จริงนั้นอยู่ที่ใจของผู้ปฏิบัติจิตให้เป็นสมาธิ ว่าปัญญา ปัญญาที่ไม่มีอยู่ในตำรา นั้นเป็นชื่อของปัญญา ปัญญาอันแท้จริงอยู่ในใจของผู้คิดค้นไตร่ตรองพิจารณาแก้ไขกิเลสต้นมหาอาสวะประเภทต่าง ๆ ให้หมดสิ้นไปโดยลำดับลำดับ สุดท้ายก็ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญาก็อยู่กับใจ ๆ ความหลุดพ้นก็อยู่กับใจ เมื่อหลุดพ้นอยู่กับใจแล้วจะไปถามใคร ไปสงสัยที่ไหน ไม่มีทางสงสัย

เอหิปัสสิโก เป็นเครื่องทำทนายประกาศกังวานอยู่ในตัวของเราเอง สนฺทิลุสิโก รู้
 เองเห็นเองไม่ต้องไปถามใคร พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น
 สามารถประกาศธรรมสอนโลกได้สามแดนโลกธาตุ ท่านไปถามใคร เอาใครมาเป็น
 พยาน จึงต้องสั่งสอนสัตว์โลก ก่อนที่จะสั่งสอนสัตว์โลกไปหาใครมาเป็นพยานไม่มี มี
 พระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น จากนั้นก็มีเบญจวัคคีย์ทั้งห้าเป็นต้นคอยเป็นสักขี
 พยานเรื่อยมา ๆ ส่วนความจริงเป็นของพระองค์ร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว นี่เรื่องอรรถ
 เรื่องธรรมเรื่องความหลุดพ้นมีอยู่ทุกกาลทุกสถานที่เวล่ำเวลา เช่นเดียวกับกิเลสมีอยู่ใน
 หัวใจสัตว์โลก มีอยู่ทุกกาลทุกสถานที่เวล่ำเวลา เรียกว่าอภิลิโก ทั้งกิเลสก็เป็นอภิลิโก ทำ
 ให้เกิดกิเลสเมื่อไรเกิดเมื่อนั้น ธรรมะก็เป็นอภิลิโก ทำให้เกิดอรรถเกิดธรรมให้เกิด
 ความหลุดพ้นเมื่อไรก็ต้องเป็นไปโดยลำดับลำดับดาอยู่ภายในหัวใจของผู้บำเพ็ญนั้นแล

ขอให้ลูกหลานทั้งหลายได้พิจารณาพิจารณาดูงานของตัวเอง งานของพระคือ
 งานเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา นี่งานของพระแท้เป็นอย่างนี้ งานยุ่งนั่นยุ่งนี่วุ่นนี่วุ่นนี่
 ติดต่อกับคนนั้นติดต่อกับคนนี่ งานนั้นงานนี่เรื่องภายนอกนั้นเป็นเรื่องของฆราวาสเขา
 ทำกันก็ได้ อย่าไปแข่งบ้านแข่งเมืองแข่งโลกแข่งสงสารเขา เดียวนี้กลายเป็นงานสั่งสม
 กิเลสเข้ามาอย่างนั้น เองงานทางโลกเข้ามาแทนศาสนา งานศาสนาคือการเดินจงกรม
 นั่งสมาธิภาวนาเพื่อชำระกิเลสหายหน้าไปหมดไม่มีใครสนใจเลย นี่ศาสนาก็หมด

คำว่าหมดมรรคหมดผลหมดที่หัวใจไม่ได้หมดที่ตำรับตำรา ตำรับตำรานั้นมีอยู่
 ยังไงท่านก็มีอยู่อย่างนั้น แต่ผู้ปฏิบัติตามตำรับตำรานั้นไม่มีศาสนาก็หมดไปเอง แม้
 ปัจจุบันนี้ก็ตามลองผู้ปฏิบัติขาดสะบั้นไปตาม ผู้นับถือขาดสะบั้นไปตามหมดแล้วตำรา
 ก็ไม่มีความหมายอะไร ศาสนาก็หมดได้ในเวลานี้ หรือตายเสียอย่างนี้ศาสนาก็หมดได้
 รายใดตายไปเสียศาสนาก็หมด แต่คุณงามความดีที่ผู้หนึ่งสั่งสมไว้แล้วในเวลามีชีวิตอยู่
 ไม่หมด เป็นผลตอบแทนตลอดไป นี่การปฏิบัติธรรมให้เห็นความจริงทั้งหลาย

ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาที่ทรงมรรคผลนิพพานอยู่โดยสมบูรณ์ ไม่
 ใช่เป็นเพียงคำบอกกล่าวหรือเล่าลือกันเฉย ๆ ว่าศาสนาพุทธคืออย่างนั้นคืออย่างนี้ ให้
 เห็นที่หัวใจของเจ้าของนั้นแหละเหมาะสมที่สุด ว่าศีลก็ให้แน่ใจในตัวเอง รักศีลรัก
 ธรรมของตัวเองอย่าให้ต่างให้พร้อยให้ขาดให้ทะลุแต่อย่างใด คำว่าสมาธิก็ทำจิตของ
 ตนให้มีความแน่นหนามั่นคง จะไม่วอกแวกคลอนแคลนสร้างทุกข์ให้ตัวเองตลอดเวลา
 คำว่าปัญญาความเฉลียวฉลาดรู้เท่าในกองสังขาร สังขารนอกสังขารใน สังขารในได้แก่
 จิตสังขารนี้ละความปรุงแต่งออกมาจากสมุทัย ทำให้เกิดราคะตัณหาขึ้นได้ ให้
 เกิดกิเลสเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็สังขารตัวนี้ สังขารภายนอกได้แก่ร่างกาย อันนี้เมื่อ

สังขารภายในปรุุงให้เป็นภพเป็นชาติแล้วสังขารภายนอกคือร่างกายนี้ก็ป็นขั้ขึ้นมา นี้น่าว่าปัญญารู้เท่าสังขาร

เมื่อแกสังขารภายในซึ่งป็นสมุทัยหมดสิ้นไปแล้ว ยังเหลือแต่สังขารที่ป็นขั้ส่วน ล้วน ๆ เช่น รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เมื่อจิตบริสุทธิ์พุทโธแล้ว รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี้น่าป็นขั้ส่วน ๆ ไม่มีใครมาครองไม่มีใครมาป็นเจ้าของเพราะกิเลสสิ้นซากไปแล้ว เหลือแต่ธรรมที่บริสุทธิ์พุทโธอยู่ภายในดวงใจ ท่านป็นเจ้าของท่านไม่ได้ยึด ความบริสุทธิ์ไม่ได้ยึดอาการเหล่านี้ว่าไปป็นตนป็นของตน เพราะฉะนั้นจึงไม่มีปัญหาอะไร รู้้อยู่ภายในจิตใจแล้ว นั้นละบริสุทธิ์พุทโธอยู่ที่นั่น เราไปถามหานิพพานที่ไหน ขอให้ทำใจให้บริสุทธิ์เท่านั้น พระพุทธเจ้าไม่สอนให้ถามหานิพพาน สอนแต่วิธีการที่จะให้ถึงนิพพานเท่านั้น วิธีการอย่างไรสอนไปหมด แต่เวลาถึงที่แล้วก็เหมือนความอืม สอนกันทำไมความอืมรู้ด้วยกันทุกคนนั่นแหละ

ขอให้ลูกหลานทั้งหลายตั้งใจปฏิบัติ หลวงตาป็นห่วงป็นใยพระลูกพระหลาน ทุกวันนี้จะไม่ได้หน้าได้หลังอะไร บวชเข้ามาวันหนึ่ง ๆ ป็นหนึ่งเดือนหนึ่งสองปีสามปีก็หายหน้าไป ๆ ให้กิเลสเอาไปถูกละเลียมหมด ๆ เลยไม่มีพระเณรที่จะครองอรรธครองธรรม มีแต่พระเณรครองกิเลสให้กิเลสเหยียบหัว เหยียบบ่าทำลายอยู่ตลอดเวลาที่น่าสลดสังเวชนะ ธรรมซึ่งป็นเครื่องแกซึ่งป็นเครื่องกำจัดมีอยู่ไม่นำมากำจัดไม่นำมาแก้ให้กิเลสเหยียบบ่าทำลายตลอดเวลาอย่างนี้ไม่สมควรแก่เราป็นนักบวช

ความป็นนักบวชไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย พระพุทธเจ้าก็ดีพระสาวกก็ดีท่านบวชไม่ใช้เรื่องเล็กน้อย ท่านปฏิบัติจริง ๆ เอาจริงเอาจัง แต่ทุกวันนี้ป็นความเหลวแหลกแหวกแนว สุดท้ายศาสนาเลยกลายเป็นทำเลหากินไปเสียอีกนะเวลานี้น่าศาสนากลายเป็นทำเลหากินป็นตลาดหากินของกิเลสแล้ว กิเลสตีตลาดในวัดวาในอาวาสในศาสนาไปหมดแล้วเวลานี้น่าธรรมะไม่ได้ตีตลาดนะ ว่าศาสนา ๆ อะไรก็เอาศาสนาไปอ้าง เอาศาสนาไปป็นโล่บังหน้า กิเลสหากินศาสนาป็นโล่บังหน้ากิเลสหากินป็นไปหมดแล้วเวลานี้น่าทุเรศเอาจริง ๆ นะ ถ้าเราไม่รู้สึกลงในตัวของเรา แก้ไขตัดแปลงตนให้ดีแล้วจะป็นอย่างนี้ทั้งเขาทั้งเรา ไม่ทราบจะตำหนิติเตียนใคร ท่านเหมือนเราเราเหมือนท่าน ป็นแบบเดียวกัน สุดท้ายกิเลสก็หัวเราะ ๆ เอาเท่านั้นเอง บวชมาก็มานับวันนับปีนับเดือนว่าได้บวชเท่านั้นเท่านั้นปีเท่านั้นเดือน กิเลสมันไม่นับมันเหยียบหัวคนตลอดเวลา นี้ละที่น่าสลดสังเวชมาก

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พิจารณา เฉพาะอย่างยิ่งพระเณรนักบวชเรานี้น่าควรจะให้หนักแน่นในข้อปฏิบัติ สนใจในอรรถในธรรมของพระพุทธเจ้า หลวงตาเห็น้อยมากนะ เทศน์นี้อุตสำหรับพยายามเทศน์เพราะป่วยป็นไขสองคั่นสามคั่นติด ๆ

กันมา วันนี้กว่าจะมาไม่ได้ พอตะเกียกตะกายมาได้แล้วมา การเทศนาว่าการจึงไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรดังที่ขอภัยไว้แล้วตั้งแต่ต้น แล้ววันนี้การเทศนาว่าการก็เห็นจะยุติเพียงเท่านี้ เพราะรู้สึกเหนื่อยแล้วเวลานี้ ขอความสวัสดิ์จงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย โดยทั่วกันเทอญ